

ระบบราชการของคนเล็ก ๆ ?

คนในยุคไอทีเช่นเรา ๆ ท่าน ๆ ทั้งหลายในขณะนี้ เมื่อพูดถึงการทำงานก็คงนึกถึงรายได้เพื่อเลี้ยงชีวิตให้ชัวร์รอด สุขสบาย และอาจนึกเลยไปถึงวิธีการทำงานที่จะให้เข้าตา (กรรมการ) เจ้านาย เพื่อจะได้ไม่กลายเป็นคนดีที่ถูกลืมเมื่อถึงฤดูกาลพิจารณาเลื่อนขั้น เป้าหมายในการทำงานของคนในปัจจุบันจำนวนมาก จึงอยู่ที่การแข่งขันกันอย่างเข้มข้นเพื่อตะเกียกตะกายไปให้ถึงสิ่งที่หวังโดยมีองค์กรที่สังกัดเป็นเพียงบันไดให้เราใช้ปีนป่ายและก้าวข้ามขึ้นไปสู่ที่สูงและที่ดีกว่า

แต่กระนั้น...แม้ใครหลายคนในยุคไอทีอาจจะคิดเช่นนั้น แต่ในบางซอกมุมของสังคมกลับยังมีคนอีกจำนวนหนึ่งซึ่งมีหลักคิดในการทำงานที่แตกต่างออกไป คนเหล่านี้อาจช่วยสะกิดเตือนให้เราได้นึกย้อนทบทวนถึงแนวทางของตัวเองได้บ้าง ดังหลักคิดที่ก่อให้เกิดความสะท้อนสะท้อนใจเป็นอย่างยิ่งจากขอบเวทีงาน “อ้อลา...รุสมิแล” วันเกษียณอายุราชการ ซึ่งจัดขึ้นเมื่อหลายวันก่อน ณ สนามหน้าสำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

...นำเหลิม (นายเฉลิม แก้วพิมพ์) ผู้ดูแลสวนสวย ๆ ตัดแต่งกิ่งต้นไม้งาม ๆ ให้กับรั้วรุสมิแลมาตลอดระยะเวลาเกือบ 30 ปี เป็นหนึ่งในผู้อาวุโสที่จะ

จากเราไปด้วยการเกษียณอายุในปีนี้ เมื่อน้ำเหลิมได้ก้าวขึ้นไปยืนอยู่บนแท่นพูด สิ่งที่สะกิดให้ผู้ร่วมงานในที่นั้นนั่งเงิบงันไปชั่วขณะมิได้อยู่ที่น้ำเสียงอันทรงพลังในการขับร้องเพลงมโนห์ราเท่านั้น หากความซาบซึ้งใจยังอยู่ที่ถ้อยคำอันมีเนื้อหาจับใจผู้ฟัง เมื่อยามที่นำเหลิมได้กล่าวถึงถึงความภาคภูมิใจที่ได้รับใช้มหาวิทยาลัยและสำนึกในบุญคุณของสถาบันแห่งนี้ที่ช่วยเกื้อหนุนให้ชีวิตของตนและครอบครัวได้รับสิ่งที่ดีมาตลอด ดังปรากฏอยู่ในข้อความตอนหนึ่งในหนังสือ “อ้อลา...รุสมิแล” ว่า

“...ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจมากที่ได้มีโอกาสเข้ามาปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ข้าพเจ้าอยากจะทำหน้าที่ได้ ‘เข้ามารับใช้’ มหาวิทยาลัยแห่งนี้มากกว่าคำว่า ‘เข้ามาปฏิบัติงาน’ เสียอีก ข้าพเจ้าไม่เคยคิดว่างานที่ทำจะด้าดยหรือเป็นงานที่ไม่มีเกียรติ แต่กลับรู้สึกภูมิใจทุกครั้งที่ได้มีส่วนช่วยงานของทางมหาวิทยาลัย และที่สำคัญที่สุด ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามหาวิทยาลัยมีบุญคุณกับข้าพเจ้าเป็นอย่างมาก รายได้จากการทำงานที่มหาวิทยาลัยแห่งนี้ทำให้ส่งเสียลูก ๆ ทั้ง 5 คน ได้ศึกษาเล่าเรียนจนกระทั่งสำเร็จการศึกษาตามที่ตั้งใจไว้และได้มีอาชีพประจำทุกคน

สิ่งที่ข้าพเจ้าอยากจะทำกับเพื่อน ๆ น้อง ๆ

ที่ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ก็คือ
อยากให้ทุกท่านมีความซื่อสัตย์ต่อการทำงาน ให้คิด
อยู่เสมอว่างานของทางมหาวิทยาลัยคืองานของเรา
ทุกคน ถ้าเราไม่ร่วมมือกัน งานก็จะไม่ประสบผล
สำเร็จ และให้ปฏิบัติงานให้เต็มความสามารถด้วย
ความภูมิใจว่ามหาวิทยาลัยได้ให้โอกาสแก่เราในการ
แสดงความรู้ความสามารถ เราก็ต้องทำงานให้เต็มที่
เพื่อให้มหาวิทยาลัยของเราเจริญรุ่งเรืองและมีชื่อเสียง
เป็นที่รู้จักของบุคคลทั่วไป”

ขณะที่นำพริ้ม (นางพริ้ม เทียมแก้ว)
ผู้ช่วยเหลือดูแลปิดกวาดให้สถานที่ทำงานสะอาด
อยู่เสมอ ได้กล่าวฝากไว้เพียงคำสั้นๆ แต่มีความหมาย
ลึกซึ้งว่า “ขอบคุณอาจารย์ ขอขอบคุณมหาวิทยาลัย และ
ดีใจที่ได้ทำงานให้กับที่นี่”

น้ามนัส (นายมนัส แก้วทอง) ผู้ดูแลรักษา
ความปลอดภัยให้กับสมาชิกในรั้วมหาวิทยาลัยมา
เป็นเวลา 30 ปี ก็ได้ฝากความในใจไว้เช่นกันว่า
“...ข้าพเจ้ามีความประทับใจ ที่มหาวิทยาลัยมอบชีวิต
ความเป็นอยู่ให้กับข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าฐานะไม่ค่อยดีแต่ก็
ภูมิใจในความสำเร็จที่มหาวิทยาลัยช่วยเหลือหนุน...ให้

การสนับสนุนด้วยความจริงใจจนข้าพเจ้าได้มีวันนี้...”

นี่เป็นเพียงเสี้ยวหนึ่งของคนเล็กๆ ในสังคม
ใหญ่ ซึ่งอาจเป็นเสียงสะท้อนที่ดังก้องขึ้นท่ามกลาง
สังคมการทำงานที่มีแต่การแข่งขันกันแบบ “มือ (ลั่น)
ใครยาวสาวได้สาวเอา” แม้กระทั่ง “ความกักต้อ
องค์กร” ก็ได้คลายความเข้มข้นลงไปมาก จนมี
ความหมายแค่เพียงคำพูดในอุดมคติที่มักไม่มีใครนำมา
เอ่ยถึงกันบ่อยนัก ความคิดและความรู้สึกดี ๆ เหล่านี้
จึงเป็นเหมือนหยาดน้ำใสเย็นที่ได้หลังรินรดใจให้ผู้ที่
ยังยึดถือประโยชน์ของสังคมส่วนรวมเป็นสำคัญได้เกิด
ความชุ่มชื้นขึ้นมาบ้าง รวมทั้งยังอาจช่วยสะกิดเตือน
ให้หลายคนได้หวนนึกทบทวนถึงเป้าหมายในชีวิตกัน
ใหม่อีกสักครั้งว่าแท้จริงแล้วเราทำงานไปเพื่ออะไร และ
เรากำลังใช้ใครเป็นบันไดเพื่อมุ่งไปสู่เป้าหมาย อยู่หรือไม่

ขณะเดียวกัน ผู้บริหารและ “คนโต” ทั้งหลาย
ก็พึงตระหนักถึงความกักต้อองค์กรที่คนเล็กๆ เหล่า
นี้มอบให้ สิ้นน้ำใจที่เกื้อกูลต่อกันคุ้มค่ากับแรงใจและ
ความกักต้อที่องค์กรได้รับแล้วหรือยัง

ทุกคนย่อมมีจุดมุ่งหมายในชีวิต ต่างคน ต่างมุ่งหมาย
ต่างคนต่างคิด ต่างคนต่างวิธีการ
แต่ไม่ว่าท่านจะใช้วิธีการใดก็ตาม หยุดคิดถึงเพื่อนมนุษย์สักนิด
ด้วยว่า...เมื่อท่านก้าวถึงจุดมุ่งหมายแห่งท่าน แต่หาใช่เพื่อนสักคนไม่
นั่นเท่ากับว่า...ท่านได้สูญเสียชีวิตไปหมดแล้ว

ศาสวัต : มิดโกนอาบน้ำผึ้ง